

HİKAYE

**DENİZ, YALNIZLIK
VE MAVİ**

2004

MURAT ERTÜRK

**GRAFİK TASARIMCI
DİJİTAL ARTİST**

www.muraterturk.com

Murat Ertürk, 1984 yılında Bursa'da doğdu. 2003 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi, Harita Kadastro Teknikerliği Bölümü'nden, 2008 yılında Uludağ Üniversitesi, Resim Öğretmenliği, Grafik Ana Sanatı'ndan mezun oldu. Şimdi ise, Uludağ Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Resim Eğitimi bölümü yüksek lisans öğrencisi, aynı zamanda bir reklam ajansında grafik tasarımcı olarak çalışıyor. 2008 yılında dijital teknikle ürettiği çalışmalarıyla kişisel sergisini açtı, birçok karma sergiye katıldı. 2007 yılında Uludağ Üniversitesi, 5. Kültür Sanat Yarışması'na, 2009 yılında dördüncüsü düzenlenen 1 Mayıs İşçi Bayramı Afiş Yarışması'na katıldığı afişleriyle birincilik ödülleri aldı.

Ayrıntılı bilgi ve diğer çalışmalar için;

www.muraterturk.com

Her görüntünün görünenden ayrı bir gölgesinin, her gölgenin de karanlığından ayrı bir ışığı olduğunu düşünemedim. Masumca sorulan soruların birbirinden alakasız, cevapların ise binlerce soru da keşişebileceğini de sonradan öğrenecektim ama önemsiz, geçici cevapların dışında tekrar aynı soruların sorulabileceğini bilemezdim.

Egzoz kokulu caddelerin, kalabalık pazar yerlerinin, sıkıcı banka sırası beklemelerinin, söylenen her siparişin eksik ya da geç gelmesinin sıradanlaştığı, gazeteleri tam sayfa ölüm haberlerinin kapladığı göçebe zamanlardan kalma bir zamandı. Her zaman gittiğim yerlere farklı yollardan giderek, insanların yüzlerine teker teker bakar, ne düşündüklerini tespit eder, oynadığım bu ufak oyunların sonuçlarına yaramaz bir çocuğun utangaçlığında katlanırdım.

O gün, her gün gibi farklı köşe başlarını seçerek büyük marketlerin kışkırtıcı, insanı içine çeken yalnızlığında bir şeyler aldım. Yol boyunca karşı sahilin bir yanıp bir sönen ışıklarını izleyerek yürümeye başladım. Sahilin diğer yanında bir sıra ağaçlıktan sonra gelen oyun parkında salıncakta yalnız başına sallanan biri vardı. Başını önüne eğik, kararsızlıkla dolu iç çekiyordu. Ara da sırada elindeki yüzükle oynuyor, parmağına nişan yüzüğü özeniyle takıyor, ayrılık acısı kıvamında bir rutinlikle çıkarıyordu. İnsanın basit bir yüzük gibi gerçekten de basit olan bir şeye ne kadar önem verebileceğini, ona bir bütün olarak kendisini nasıl adayabileceğini o zamanlar anladım. Umursamadım. Kafamda yaralı

hayvan gibi inleyen yığınla düşünce varken başka bir yarayı daha kaldıramazdım. Sahil boyunca yürüdüm. İnsanların yüzlerini inceliyordum. Birbirlerine yıllarca ıssız bir adada kalan insanın sahip olabileceği hikayeleri inanılmaz bir arsızlıkla anlatıyor, ağız dolusu gülüyorlardı. Hasrettime hasret ekleniyor gibiydi, göğün çekici mavisi, bir aşığın elindeki saz, sevgilinin beyaz teni, sigara dumanına boğulmuş içki masalarında söylenen gurbet türküleri, her şey ama her şey biraz daha birikiyordu içimde, yaralarım zamansız verilen bir armağan gibi şaşırtarak karşıma çıkıyordu.

Evim, şehirden biraz uzakta eskiden Rumların oturduğu ve izlerini her sokağında görebileceğiniz pek de modern olmayan ama gösterişli bir yerdeydi. Genelde eve otobüsle döner, her hareketi ölüm tarlasında bir yaşam belirtisiymiş gibi izlerdim. Bazen de eve giden dönemeçleri uzatarak zamanın geçmesini bekler, eski Rum evlerinin aslan başlıklı kapı tokmaklarını garip bir merakla incelerdim. Boş geçirmeye çalıştığım birkaç saati ise daha sonraları aç bir bebek gibi ağlayarak, çığlıklar atarak geri almak istediğimi anımsayacaktım.

Bahar ayının sonlarıydı. Akşama doğru sümbüllerle kaplanmış; bakımlı, biraz parfüm, epeyce para kokan caddeleri kaygısızca geçerek tabelası en gösterişli olan barlardan birine girdim. İçeride sigara dumanı arasından seçebildiğim birkaç çift vardı. Bara geçerek boş bir sandalyeye oturdum. Barmen, ilk gördüğü bu çelimsiz insana tereddütlü bir samimiyetle yaklaşıyordu. Bir içki söyledim. İçerisi, dışarıısıyla ayrı bir dünya gibi gizli

azgınlıkların yatıştırıldığı, her an sevişmeye hazır mağrur gözlerin etrafı süzdüğü bir yerdi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Eve ne zaman döndüğümü de hatırlamıyorum. Gece yarısı gürültüyle uyandığımda ; çatırdayan bir sıva gibi gök yarılıyor, yağmur yağıyor, şimşekler çakıyordu. Kaybettiğimde arsız çocuklar gibi geri almak istediğim boş zamanlarım yine gelmişti. Bir sigara yakıp volta atmaya başladım. Gidiyor, geliyor; pencereye her baktığımda, küçüklüğümde gürül gürül yanan odun sobasının kuru sıcaklığı, annemin fısıldayarak anlattığı küçük hikayeleri ve camın sintisine ilişmiş görüntüm aklıma geliyordu.

Biran parmak uçlarımdan enseme doğru bir sızı hissettim. Sanki annemin sesini işitiyor, aynı hikayeleri dinliyordum. Şaşırılmışım. Diğer volta yoluna döndüğümde aklımda ki sesler dindi, görüntüler ise yavaşça siliniyordu. Karşımda boyası akmış bir duvar kalmıştı sadece. Durdum. Arkama dönüp volta yoluna devam edeceğimi düşününce, korktum. Döndüğümde annemin sesini duyamayacağımı, aslında her şeyin hayal olduğunu ve biten bir hayal için üzüldüğümü fark edince arkama döndüm, yürümeye başladım. Yoktu. Yağmur sesi ve gök gürültüsünden başka hiçbir şey yoktu. Üzülmişim.

Gece, kaybedilmiş bir savaşın ezikliğini yaşarcasına gelmiş, karanlığından habersiz getirdiği dertleriyle yanıma oturmuştu. Usul usul beni izliyordu. Bir sigara yakıp pencereye bakan koltuğa oturdum. Sokak lambalarının ışıkları, yaşlı bir sarhoşun

iniltilerine karışıp gecenin sessizliğini bozuyordu. Kimi zaman tutkuyla kendine çeken, kimi zaman bir o kadar da itici olabilen aşkı, kavramlarını, beklentilerini, hiçliğin getirdiği her şeyliği düşünüyor, bir labirent gibi bu uçurumlardan çıkamıyordum. Yerimden kalkıp, yatak odama doğru ağır işlerde çalıştırılan bir köle gibi işkence acıları çekerek ilerliyordum. Tüm ışıklar kapalıydı. Yatağıma uzandığım da annemin kapıyı aralayıp gizlice beni izlediğini hissediyordum. Tarifi belirsiz bir sevinçle uyuyakalmışım o gece. Sabah olduğunda ise, sıırıslıklam olmuş halde bir kabustan çekip çıkarıverdim kendimi.

Çoğu şey dün de, ondan önce ki günde olduğu gibi geçip gidiyor, geriye yalnız yaşantıların etiketi kalıyordu. Kimisi aşk, kimisi dostluk, kimi önemsiz bir arkadaşlık olup hafızamızın terk edilmiş köşesine kaydediliyordu. Kendime geldikten sonra köşe başındaki markete uğradım. Her şey biraz daha robotlaşmış gibiydi. İnsanlar kendi dünyalarının yitik bir esiri gibi yaşıyor, kimse kimseyle ilgilenmiyor, göz göze bile gelmemeye çalışıyorlardı. Kahvaltı yaptıktan sonra sahile gidip, güneşin denizin üzerinde bıraktığı parıltıları izleyerek yürüyordum. Parka geldiğim de ise salıncakta oturan biri vardı. Oturanın “ O ” olmasını isteyerek, telaş ile merak karışımı bir duyguyla yanına gittim. Tepkisiz, insanın içini acıtan, bir o kadar da kararlı bir görünüme sahipti. İnce bluz üzerine alakasız bir fular takmıştı. Siyah kıvrırcık saçları yüzünü örtüyor, arasından

seçebildiğim kocaman gözleriyle tek bir noktaya bakıyordu. Ses çıkarmadan arkasına geçerek, yavaşça salınacağı itmeye başladım. Arkasına dönüp bana baktı, aynı umursamazlıkta önüne döndü. Bir zaman sonra salınacağı bırakıp direklerinden birine yaslanarak izlemeye başladım. Konuşmaya onun başlamasını istiyor, belli belirsiz bir merakla bu maceraya devam ediyordum.

Salıncak, uzaklardan getirdiği ve geriye hasretiyle yüklü bıraktığı havasını yüzüme vuruyor, aynı savurganlıkla kaçıp gidiyordu. Nedensiz bir çok soru sordum ama hiç birisine cevap vermedi. Ayağa kalkmaya çalıştığında ise biran sendeler gibi oldu, sarhoş gibiydi. Konuşmuyordu. Kolundan tutup bir şeyler içmeye götürdükten sonra biraz da olsa açılmış, anlatmaya başlamıştı. Söylediklerini sanki o gün edinmiş gibi fotoğraf karesinde saklamışçasına donuk, bir puzzle parçaları gibi de birbirini tamamlayarak anlatıyor, sıcak olduğu kadar da mesafeli konuşuyordu. Anlattıklarına bakılırsa sorgulamaktan sıkıldığı bir hayatı vardı, iyi ile kötüyü bilmek onu yaşamaktan daha zor geliyor, bilmek istemiyordu. Garip konuşmalarla gece bitmiş, bütün sohbet boyunca onun söylediklerine cevap vermeye uğraşmıştım. O ise, önemsiz gördüklerimizin arkasındaki görüneni, gölgelerini, ışığını, renklerini arayıp durdu.

Evine giderken ise hiç konuşmadı. Başı sonu belli olmayan eski zamanlardan kalma bir sokağa girdik. Gelen ile gidenin kokusu; beton duvarları, kaldırım taşlarını, tabelaları, ölü hayvan gibi kokan çöp kutularını, hemen yanında yatan evsizleri ayaklandırır gibi üzerimize

geliyordu. Sokağın sonuna doğru boyası dökülmüş evlerden birine girdik, hiç ışık yoktu. Basamakları çıkarken kaçamak dokunuşlarla elimi tutuyor, yaramaz bir çocuk gibi beni kendine çekip yol gösteriyordu.

Zil yoktu. Anahtarını ararken ev arkadaşı kapıyı açmış, onu görür görmez meraklı, sabırsızca sorduğu sorularıyla bağtırmaya başlamıştı. Gecenin bir saatinde yanında getirdiği ne olduğu belirsiz adamı da sevmemişti tabi.

O ise hiç bir şey olmamış gibi davranıyor, sorulara cevap vermiyor, sadece kendi istediği gibi konuşuyordu. İçeri girmedim. Bu karmaşanın bir parçası olmak istemiyordum doğrusu...

Tesadüflerin bile bir nedeni olduğu söylenirdi hep, her şey bir neden - sonuç ilişkisine bağlıydı. Herkes nedenleri bilinçsizce koyar, sonuçlarına bir efendi - uşak ikileminde boyun eğdi. Karar verirken bir efendi kadar kararlı, cesur; sonuçlarında ise ezik birer uşaktı ve sadece gerek duyduğu zaman ellerini uzatırdı Tanrı'ya. O ise bir anne şefkatinde tüm sorulara cevap verir, isteklerini karşılardı.

Amacı olmayan, hangi mezara gireceğini bile bilmeyen bir ruh gibiydim o zamanlar. Amaçsızlığımın bir sebebi de , yalnızca birkaç defa gördüğüm, adını bile bilmediğim ama beni asıl çeken yanının bu nedensizliğinde gizli olduğunu sandığım birisiydi. O peygamberleri gönderilmemiş kutsal kitaplar gibi peygamberini beklemekle meşguldü. Oysa

onda kutsal kitapların özelliğinden midir bilinmez çözülmesi gereken binlerce denklem ve bilinmeyen vardı. Çözdükçe karşına yeni sorular çıkıyor, soru silikleşip gittikçe sırrına bağlanıyordun. Mistik bir hava kaplıyordu her yerimi, ibadet eder gibi ona bir daha gideceğimi biliyordum. Sonunda ona gideceğimi bilmek bu kısa yolculuğu daha da zorlaştırıyor, zorlaştırmaktan da öte bilinmezliğe doğru götürüyordu. Her bilinmez belli bir zaman sonra belirsizleşiyor, tepkiler yavaş yavaş çözülüyor, asıl yüzlerimizi gösteriyorduk birbirimize. İçimizdeki o hayvanı, her fırsatta ortaya çıkarıyor, en iyi eylemimizde bile bir ufak şüphe, kafamızın köşesindeki o azgın hayvan bekliyordu. Bir çok insan kaybetmişim bu uğurda biraz da bu yüzden dünyam git gide kendi içine doğru çekiliyordu. O hafta içinde onu hiç görmedim ama aklımın bir köşesinde hep o vardı. İsmi bile bilmediğim bu kızın kim olduğunu, renklerini, sorularını, hiçbir zaman veremeyeceğimi düşündüğüm cevaplarını düşünüyor, salgın hastalık misali aklımdan çıkaramıyordum. Bir yandan da sürekli ondan kaçıyor, bu bilinmezliğin de gizli hazzı daha fazla damarlarımda hissetmek, yaralı bir hayvanı kovalayan avcı gibi yakalanacağından emin tavırlarla hazzı hissederek, ağzımdan salyalar dökerek ilerliyordum. Neredeyse her gün onu ilk gördüğüm sahile gidiyor, görmekten öte onu bir daha göremeyeceğimin acısı hazzın da önüne geçiyordu. Belki de gerçek haz buydu diye düşündüm bir süre, iyi eylemlerin vereceği haz ile kötü eylemlerin vereceği acı tanım olarak aynıydı. Acıda bir zevkti, dolayısıyla acı ve acı ile gelen şeylerin ardında mutluluğun olduğu söylenebilirdi. İnsanın

bilmeden amaçladığı ya da amaçlamak zorunda olduğu çetrefilli süreçlerden geçen bir eylemdi. Mutluluk, belki de yalnızca mutlu olmaktı.

Tam da onu unutmaya başladığımı kabullenirken, öğleye doğru her zaman yaptığım gibi sahile gittim, sahil boyundaki kahvehanelerden birinin bahçesinde oturmaya başladım. Kahvehanenin yanında görkemli bir şadırvan, hemen karşısında ise bir market vardı. Sigara dumanı ve güvensiz lakırdıların arasında o küçük marketten alışveriş yapan birini gördüm. O'na çok benziyor, montunun kapşolunu başına geçirmiş saklanır gibi yürüyordu. Uzaklaşmaya başladığında kalkıp takip etmeye başladım.

Yaklaştığım her adımda kalbim hızla çarpmaya başlamış, cehennem ateşlerinden bir ateş içimin en derin odalarına yerleşmişti. Elimi uzattım.

Omzundan tutup kendime çektim, göz göze geldik, nefesi yüzümü yakıyordu. Oydu. Bir iki saniye konuşmadan durdum. Yüzünün her milimetresini inceliyor, hafızama kaydediyordum. Konuşmakla konuşmamak arasında,

- “ Seni tekrar göreceğimi düşünmüyordum. “ dedim.

- “ Bende. “ dedi.

İçimdeki cehennem ateşi aniden dinmiş, yerini sisli belirsiz bir havaya bırakmıştı. Yürümeye başladık.

Kendisine ait bir dünyası olduğu

belliydi ama o, dünyasında gizlediği onu insanlara vermekten kendini alamıyor, sesinde eskilerden kalma bir şeyleri başka bir eski zamana bırakıyordu. Denize nazır kahvehanelerden birine girdik, ayaklarımızın altında şarap testisi gibi sallanıp duruyordu deniz. Bir şeyler ısmarladıktan sonra yemeye başladık. Bu sırada adı gibi bilinmeyen birçok şeyi öğrendim. Adı Selin'di ve arsız çocuklar gibi yemek yiyordu.

- “ Biliyor musun? Ben hep ilkleri severim. “ dedi.

Anlamamıştım. Şaşkınlıkla,

- “ Neden? “ diye sordum.

- “ Hep öyle değil midir? “ dedi. “ Hep ilkler değerli olmaz mı, yani ilk evlat, ilk öpücük, ilk aşk... “

İlk defa bu kadar düşünmeden ve içten konuştuğunu görüyordum.

- “ O zaman şu anda mutlu değilsin. ” dedim. “ Herhalde burada oturmak ve bir şeyler yemek ilk değildir.”

Güldü.

- “ Öyle düşünme! “ dedi. Seninle ilk defa yemek yiyoruz... “

Gülüşmeler ile gün denizin süzgecinden geçiyor, üzerine de güneşten parçalar serpiliyordu. Kristal taneli bu parçalar bir büyüyor, bir küçülüyor, birden varolanlar hemence gözden kayboluyordu. Uzun bir süre denizin bize sunduğu törensel tekrarlarla devam eden bu gösteriyi izledik. Bu arada ufak tefek oyunlar oynuyor, ona ellerimle yemek yediyor, duymadığını tahmin ettiğim

sözleri söylüyor, yaptığım her türlü şeyin ilk olmadığını bildiğim halde bu haylazlığın geçmesini istemiyordum. Tüm uğraşlarım sonuçsuzdu. Belli ki hatırı sayılır şeyler yaşamıştı. Nedense yaşadıklarını hep küçümsüyor, hayattan ne beklediğini, niçin yaşadığını, nerden gelip nereye gittiğini, kendine koyduğu mesafeli konuları, tam ve ergin doyumlara ulaşamamanın huzursuzluğunu anlayamıyor, nasıl çözeceğini de bilmiyordu.

Son lokmasını aldı tabağından, sigarasını yaktı, dumanına bakıp bakıp dalıyordu. Bir ara başını denize doğru çevirdiğinde, kıyıda köşede kalmış ressamın yaratıcı elinden çıkan ve en güzel eserini çizmiş bir fırça edasıyla tuttuğu sigarasını, içine çekip dumanını üfleliğini, beyaz tenini kısaca, her davranışını izlemeye başladım. Farklı olduğu her halinden belliydi.

Tekrar denizin bize hediye gibi sunduğu bu küçük gösterileri izlemeye başladık. Gösteriler canlılığından hiçbir şey kaybetmemiş, alışıl gelmiş sunumuyla devam ediyordu. Bir an bana dönüp gözlerimin derinliklerine baktı. Siyahlığı daha da koyulaşmış, gözbebekleri büyümüştü.

O an, orda, hiç düşünmeden, umarsızca hatta, ona sıkıca sarılıp dudaklarından öpmek, onunla bir bütün olmak istedim. Gözlerimi kapadım, yapamadım.

Gözlerimi açtımda ise başını omzuma koymuş duruyordu. Göz pınarlarından aşağı süzülen birkaç damla yaş gördüm. Ağlıyordu. O siyah kocaman

gözleri ile bana baktı. Bir anda çıkıverdi ağzımdan...

- “Hadi! “ dedim. “ Bana aklından geçen en güzel ve en kötü şeyi söyle? “

Bir müddet düşündükten sonra o küçük burnunu çekerek,

- “ En kötü şey babam. “ dedi.

Bu cevabın nereden geldiğini çözememiştim. Akşamki sohbetin bir yarısında babasından bahsetmiş, küçüklüğünde götürdüğü piknikleri anlatmıştı. Neden onu en kötü seçtiğini anlayamamıştım.

Kocaman gözleriyle bakıp titrek bir sesle,

- “ Dün, babamı kaybettik. “ dedi.

Esen rüzgarla birden ve gayet basitçe dağıldı sözleri havada. Sesinin donukluğu içimi burkuyordu. Her yerim kaskatı kesiliyor, bir şeyler söylemek için çırpınıyordum. Ağzımdan tek bir hece bile çıkmadı. Gözlerini gözlerimden kaçırdığında,

- “ Onu hiç sevmezdim.” dedi.

Dona kaldım. Daha birkaç saat önce babasının götürdüğü pikniklerden, küçük hediyelerinden bahsederken bir anda önemsiz birisi, bir suçlu gibi anlatmasını çözemiyor, geride bıraktığı ipuçlarını da bir türlü birleştiremiyordum. Bu olayların oyunun bir parçası mı yoksa basit bir rastlantı mı olduğunu anlayamıyor, bu hareketine de bir bilinmeyen eklenmişti.. O konu

hakkında hiç konuşmadım. Biraz da konuyu değiştirmek için,

- “ Peki en güzel şey? “ dedim.

O karartılı havadan sonra yüzünde ki tebessüm biraz olsun beni rahatlatmıştı. Konuşmama sırası ondaydı, yanağıma uzandı, öptü ve hiçbir şey söylemeden evine gitti. Cevap vermemiş, gece ise düşünceler ile geçmiş yarı uyku halinde bitmişti.

Ertesi gün çalan telefonla uyandım. Sabahın erken saatleriydi. Arayan Selin'di. Kısık, tereddütlü bir sesle “ Merhaba “ dedi. Bir an telefonumu nerden bulduğunu düşünürken akşam laf arasında beni istediği zaman arayabileceğini söyleyerek verdiği hatırladım. Telefona cevap verilmemesinin, sesinin tanınmamasından korkan bir ses tonuyla konuşuyordu. Sahilin diğer yanında bir tepe üzerinde yer alan yıkıntılı bir kilisede olduğunu, yarım saat içinde beni de oraya beklediğini söyledi.

Gün yeni ışıyor, güneş denizin üzerinde renkli ışıltılarıyla “ Ben buradayım. ” dercesine kendini gösteriyordu. Afrodit'in gözyaşları ve sevdiği erkeğin kanıyla doğmuş gül lalelerine benzer bir kızılık, çöp kokusuyla karışmış yosun kokusu, narın kız çocukları gibi kırılan dalga sesleri her yanıma sarıyor, derin nefesler alarak yürüyordum. Sözleştiğimiz yere vardığım da benden önce gelmiş, kilisenin yıkık sütunlarından birine yaslanmış denizi

izliyordu.

Ona yaklaştıkça belirgin bir heyecan kaplıyordu içimi. Başını öne eğmişti, uzanıp öpüverdim ensesinden. Bir bebek gibi yanakları al al, göz bebekleri ışıldıyor, zevki ve acıyı derinden yaşamış gibi temkinli konuşuyordu. İsteddiği şeylere ulaşamamış olmanın imkansızlığının onu istediklerine daha da yakınlaştırdığını, gerçeği kabul etmek yerine imkansızlığı ve uzaklığı gerçek saydığını anlamıştım. Önceki hallerine kıyasla biraz daha mutlu görmüştüm onu. Şehvetli ve her anıyla daha tutkuluydu. Biraz kiliseyi gezdikten sonra denize bakan sütunlarından birinin dibine oturduk. Başını omzuma yasladı. Onun bir çok gizli ve dar kapıları vardı. Sadece o istediği zaman kapılarını aralıyor, girmenize izin veriyordu. Ve her kapıdan sırtında taşınması zor bir yükü dönüyor, her yük sizi biraz daha ağırlaştırıyordu. Dünyayı sırtlayan Atlas gibi yere daha sağlam basmak zorunda kalıyor, geçmişe dönüp sorgulamaya başlıyordunuz.

Bir süre kıpırdamadan oturduk. Selin'i tanıyana kadar yaşadıklarımın, kendimi farklı şekillerde sunuşlarımdan ibaret olduğunu fark ediyordum. Önce sunar ve yaşadım ama bu sunuşlar asıl beni geri planda bırakıp farklı bir ben yaratırdı, her ilişki de başka benlere taşınırdım. Eski benler açık bir yara gibi dururdu üzerimde. Şimdiki durum ise farklıydı. Bu sefer roller değişmişti. İsteddiği zaman istediği kişiliği sunuyor, insanları, onda ondan başka bir o olduğuna inandırıyor. Başını yavaşça kaldırıp bana baktı.

- “ Biliyor musun? Küçükken hep

denizin ardını merak ederdim. Oraya gitmek için evden kaçır, planlar yapardım. “ dedi.

- “ Hala gitmek istiyor musun ? “ dedim. Güldü.

Karanlıktan korkan bir çocuk gibi sarıldı sonra, “ Evet ama tek başıma değil. “ dedi. İmkansızca duyduğu bağlılık biraz da sevgiye bırakmıştı kendini. Gene de yalnız olmaktan korktuğu anlaşılıyordu. Her yaptığı işte izleyen, denetleyen ya da koruyucu birisinin var olduğunu bilmek onu rahatlatıyor, sevdiği ve ya sevdiğini sandığı erkeğin koruyucu ama aynı zamanda gerektiğinde cezalandırıcı bir melek gibi omzunda durması, o erkek imajı onu yaptıklarına daha da bağlıyordu.

Beni nasıl gördüğünü ise bilmiyordum ; bir sevgili mi, koruyucu mu, gerektiğinde kanatları altına alan bir erkek mi ya da kendi eksikliğini dolduracak bir şey mi...

Yaklaşık bir yarım saat oturduktan sonra evine gittik. Yol boyunca hiç konuşmadı. Huzurluydum.

Evine giden yollar ise geçen geceye göre daha durgundu; gelen ile giden ortalarda yok, yolun kenarındaki ağaçlar, kaldırım taşları sakın, çöp kutularını mesken tutan evsizler gitmişti. İkinci kattaki evine girdiğimiz de ise evin bir kadın elinde şekillendiği belliydi. Dar bir sofadan girdikten sonra salona geçiliyor, ev arkadaşıyla genellikle bu salonda oturuyorlardı. Sanırım tek ortak yanları da buydu.

Az sayıda eşyaları, koyu pastel renklerine boyanmış duvarları ve sıra sıra büyüklü küçüklü asılmış tabloları ile, bu tablolarda işlenmiş kimi zaman dalgalı bir deniz, kimi zaman fırtına içinde kalmış zavallı bir kayıkçı, kimi zaman da ağlarını çeken balıkçı figürleri dikkatimi çekmişti.

Denize, yalnızlığa ve maviye karşı derin bir bağı vardı. Pencereye bakan köşe de yer yastıklarına oturduk, ev dışarıdan daha soğuktu, titreyen ellerimle sigarasını yaktım. Birbirimizin içindeki boşlukları doldurduğumuzu düşündüm biran. İkimizde hayatın beklenen öğreticiliğine gerek duymuyorduk. Eksikliklerimiz ile oluşan bir bağımlılığımız vardı. Aslında beni ona bağlayan da buydu. Onun yaşadığı sorunların benim cevaplarımın olması, bu soru ve cevaplarla sınırlandırılmış ilişkide mutluluğun arada bir varlığını hissettirmesi de zamanla ilişkinin kendisi oluveriyordu. Ayağa kalkıp, saçlarını topladıktan sonra gözlüğünü taktı. Gözüm yan tarafta ki raflarda sıralı kitaplara ilişti. Biranda farklı bir kimliğe büründü gözümde, bağdaş kurup yanıma oturdu, ellerimi ellerine kenetledi. Tek tek tabloları incelemeye başladım. Fırtınalı tabloya gelince :

- “ Oraya gittiğinde ne yapmayı düşünüyorsun? “ dedim.

Başını öne eğdi. Birkaç yaş birden büyüdü sanki.

- “ Bilmiyorum, daha doğrusu hiç düşünmedim. Hem bazen gitmek, orda olmaktan daha önemlidir. “ dedi.

Puslu bir lambanın altında bütün renkler heyecanını yitirip gitgide silikleşiyor, sâfi bir siyahlığa çalıyordu. Bu arada üzerinde ki kazağı hafifçe sıyrılıp beyaz teni ışıldayarak yanıma uzandı. Ellerimle munzur oyunlar oynuyor, yüzüm yüzüne değiyor, bazen masumca öpüşüp bazen de şehvetli bir tutkuyla sarılıyordum. O ise totemine tapınan yerliler gibi kendini bütünüyle adıyor, her öpüşme de kendinden bir parça bırakıyordu etimde. Gözlerimi araladığımda pastel renkli duvarlar gölgeli bir maviliğe bırakmıştı kendini, bu zihnimde ve ruhumda esen rüzgar uzun süre devam etti. Yaklaşık bir iki saat sonra ahenkli birleşimlerin olağanüstü uyumu yerini dinginliğe bırakmış, gölgeli mavilikler sabit, buzdan, donuk renklere dönüşmüşlerdi. Yer yer ışıklarla dolu, yüklü ağaç dallarının arasında güneşin sıcaklığını her daim hissettirdiği dünyadan o sıradan, bildik pek de önemli olmayan kısmına geri dönmüştük. Yüzüstü uzanmış , usulca yatıyordu. Uyandırmadan kalktım yanı başından. Ufak bir not yazıp başucuna koyduktan sonra kısa bir süre de olsa beyaz çarşafın üzerinde el değmemiş mücevherlere benzeyen tenini, aynı zamanda günahlarımın bedelini ödeyecek olmanın verdiği vicdan azabıyla seyrettim. Kristal mücevherlerin kapağını örter gibi özenle örttüm üstünü. Kaçarcasına uzaklaştım evden...

Sonraları birkaç defa daha gördük onunla. Yeni yeni oluşan yüksek sur duvarlarıyla çevrili bir benliği vardı. Soru cevap ikileminde gidip gelen bazen de çekişmeli rekabetlerle güçlenen

zamanlar geçirdik. Normal bir insanın aksine onun zaafı sorularında gizliydi. Verilmiş yada elbet bir gün verilecek olan cevapları önemsemiyor, ne yaparsa yapsın o hoşgörülü kadın sıfatından da çıkamıyordu.

Aradan üç hafta geçmişti. Selin telefonlara cevap vermiyor, kendisi de aramıyordu. Merakım son ve yitik cesaretimle birleşip köşe başlarından dönemeçlerle evine doğru götürüyordu beni.

Ufak yanılısamalar bir türlü gözümün önünden gitmiyor, sokak sokak, adım adım yaklaştıkça korkum giderek büyüyordu. Benliğim irili ufaklı sarsıntılarla darmadağın oluyor, kıymeti bilinmeyen dostluklar gibi de acıtıyordu. Bir tek şehir, kalabalık olduğu kadar da yalnız görünüyordu gözüme. Köşe başları, sivri düşüncelerle iyi planlanmış cinayetlerin ipuçlarını saklar gibi, daha bir tenha daha bir sessizdi. Köşeyi döndüğümde yerlere dağılmış et parçaları, boylu boyunca uzanmış cesetler ve başında elinde kanlı hançeriyle bekleyen zanlıyı görür gibi oluyor, elimde olmadan ürküyordum.

Sonra bu korkunun yerini ölümün verdiği öldürme dürtüsüyle büyüyen mudil, aynı zamanda da çekici bir duygu alıyor, her pencere de perdenin arkasından gizlice bakan suç ortaklarını görür gibi oluyordum.

Kendimi nefes almak zorunda hissettiğimde ise çıldırma ve acımayla karışık bir duygu sarıyordu etrafı. Apartman girişinde bir kez daha düşündüm, onu görmek, hiçbir zaman

görmekten daha çok acıtacaktı benliğimi, biliyordum. Her basamak bir idam kararı gibi yüzüme okunuyordu. Ona gidiyordum...

Geriye dönüp baktığım da yol ayrımında ki o atılgan tavırlarım, belki de sonumu getirecek karanlığa ne kadar bağlı olduğumu, evlere, onların daha bir parıltıyla yanan ışıklarına her bakışım suç ortaklarının “ içeri gel ” çağrılarıyla açılan kapılarında onun gülen çehresi ve kapıların yüzüme kapanmasıyla son buluyordu. Ama ona her bağlantımda o bendeki onu alıp götürüyor, o benlerdeki hayatı yaşarken her hayat, bir beni daha öldürüyordu.

Kapıya geldiğim de ise alnımdan terler boşalıyor, diş ağrısına benzeyen bir ağrı etimi sarıyordu. Kapıyı çaldım. Bir süre açılmadı. Gitmek ile gitmemek gibi sükunetli bir çelişki arasında kalmışken ev arkadaşı kapıyı açtı. Beni görür görmez oynak bir kıvraklıkla bağırıp çağırmaya başladı. Sinirli bir telaş ile “Onu arıyorum, nerede o! “ diyerek içeri girdim. Teker teker odalara bakarken ev arkadaşı da arkamdan koşuyor, bir eliyle sigarasını tutarken bir eliyle de beni çekiştiriyordu. Köşedeki son odaya geldiğimde ise o odaya giremeyeceğimi söylüyordu. Dinlemedim. Bir an odanın kapısını açmakla açmamak arasında kalmışken onu orda, öylece her şeyden habersiz uzanırken görmem, hiçbir zaman görmekten çok acıtacağını bile bile durdum. Bir iki saniyelik bocalamadan sonra odaya girdim. Yol bilmez bir izcinin peşinden atılır gibi maceraya, her kare , her dokunuş , her bakış farklı bir diyara götürüyordu beni.

Gördüğüm her şey sonu karartılı sonlarla biten bir öykü ve her öykü cevabı çok önceden bilinen bir soruydu. Çözumsuz bir bulmaca gibi sıkıcı hatta sinir bozucu bir halde çözebildiğim kıvrımları yerine koyuyor ama hep bir harf, bir kıvrım eksik kalıyordu.

Ev de yoktu.

Arkadaşı da sanki işlenmemiş bir suçun cezasını çeker gibi kapıya dayanıp beni izlemeye başladı. Girişin solundan başlayarak sağa doğru dikine bölümlenmiş yüzlerce dikdörtgen çizilmişti duvara...

Pencere yoktu.

Her bölüm sağa doğru soluk itici renklerden sıyrılıp aydınlanıyor, ani bir geçiş onlarca rengin karışımından oluşmuş bir görüntü ile birleşiyordu. Yekpare taştan sütunlar gibi her bölüm farklı boylarda kesiliyor, yerini karşıt bir renge bırakıyordu. İç içe geçmiş, kenetlenmiş parmaklar gibi duran bu bölümlerin açık kısımlarından bulanık bölüme doğru tablolar, özenle seçilmiş aile resimlerinde başı yırtılarak çıkarılmış fotoğraflar, ufak kâğıtlara alınmış notlar dizilmişti.

Odanın iç duvarında yer alan ve insanı içine çeken bölüme doğru bir adım daha attım. Bu sırada arkadaşı omzumdan tutup kendisine doğru çekti beni, o kenar mahalle kadınlarının kibarlığına benzeyen tavırları ciddileşmiş, her satır başında bana farklı bir isimle hitap etmeye başlamıştı. Uzun uzun kurduğu tam da anlayamadığım cümlelerinden sonra sesi kırılgaştırılmış, gözleri dolmuştu. Duraksayarak,

- “ O gitti. “ dedi. “ O, gitti... “

Bana başka bir isimle hitap edişine pek de aldırış etmedim. Söylediği sözlerden çok sesinde ki ani kırılgaştırma karşısında öylece kalmıştım. Arkama dönüp kendimi odanın o muhteşem görüntüsüne bıraktığımda Selin ile aramızdaki gizli perdelerin yavaş yavaş aralanmaya başladığını anlamıştım.

Her bölüm farklı bir onu anlatıyordu aslında; karşıt renklerle kesilmiş bölümlerde içinde yaşadığı gerilimleri görür gibi oluyor, bu çoklu ruh halinin sabit renklerle odanın merkezindeki bulanık bölümlerle birleşmesini vücudumun her zerresinde, zihnimin karanlık kuytularında yanan parlak bir alev misali hissediyordum. Ne olduğunu tam olarak bilemediğim bir duyguydu bu. Ama o, kalabalıkların arasında mutlu olduğum tek yalnızlığımı. Bundan emindim. Bu arada elimi duvarlarda gezdiriyor, yatağının başucuna, yastığına, dağılmış boya kutularına, pelüşten her yeri fırça darbeleriyle kaplı oyuncaklarına varana kadar onsuzluğu, onsuzluğun kokusunu ciğerlerimde hissediyordum.

Bu zamansız ve yalnız mekânla sınırlı his, duvarda yazdığı notlardan birinin elime gelmesiyle biranda bozulmuştu. Neyi anlattığını tam çözemediğim cümleler, tarihler ve işaretler arasında geldiğim gün başucuna bıraktığım nota denk geldim. Boyalı parmak izleriyle lekelenmişti. Duvarlarda ki yüzlerce renk kart elasından bir renginde bana ayrılmış olabileceğini hissediyordum. Kim bilir her renk bir hikâye ise; ben belki önemsiz

nedenlerle geçiştirilen bir paragraf, belki bir satırbaşı, belki de altı kırmızı kalemle çizilmiş tırnak içinde ki cümlelerdim. Bir an bu hayalden çekip ıkarıverdim kendimi. Ev arkadaşı ise durmadan, kalabalıkların arasında yalnızlığın pek de mutluluk olmadığını ama her mutluluk yolunun yalnızlıktan geçtiğini hatırlatan bir havayla konuşuyor, hala ve ısrarla bana farklı bir isimle hitabını sürdürüyordu. Tarifsiz bir acının hıncını alırcasına arkama dönüp söylenmeye başladım. Hiç tepki vermedi. Oynak tavırlarını tekrar takınıp sigarasından bir nefes çekti. Selin'in beni başka bir isimle anlatmış olabileceğini düşünmeden, bağırarak:

- “ Yeter artık bana bu isimle hitap etme, ben bahsettiđin kiři deđilim. “ dedim.

Sigarasından bir nefes daha çekti. Kaşlarını atmış, bakışları derinleşmişti. Sert, biraz da alaycı bir gülümseme ile

- “ Merak etme! ” dedi. “ O da, Selin değil zaten... ”

2004 Aralık
Bursa

Not: Nacizane yazılmış bu ilk hikaye denemesini sabırla sonuna kadar okuduğunuz için teşekkür ederim.

MURAT ERTÜRK

**GRAFİK TASARIMCI
DİJİTAL ARTİST**

www.muraterturk.com